“L’ambició és màxima”

Jordi Trias desprèn il·lusió a dojo per tornar a casa i obre l’etapa en el Bàsquet Girona sense renunciar a res, tampoc a l’ascens
Destaca la insistència de Marc Gasol, president del club, com a clau per convèncer-lo de fitxar

El cop d’efecte del Bàsquet Girona amb el fitxatge de Jordi Trias és notori. L’arribada d’una peça de tal dimensió –ve de ser l’MVP a la LEB Or amb el Manresa, fent 13,2 punts, 8 rebots i 3,5 assistències en 27 minuts– multiplica el potencial de l’equip i les expectatives que a partir d’ara pot generar. Un equip que precisament ara està vivint el pitjor moment del curs a la LEB Plata, amb balanç negatiu (4-5) i lligant quatre derrotes. Potser per això, l’aler pivot no va voler parlar directament de buscar l’ascens a Or: “No em vull mullar encara, però la meva ambició és màxima. Millorant algunes coses es poden guanyar partits importants i acabar entre els sis primers, el primer pas per aspirar a pujar. Però, cal anar dia a dia.” El seu debut serà dissabte a Fontajau contra el Vic (19 h), un partit que el combinat gironí té l’obligatorietat de guanyar.

El procésTot i no rebre oferta des de Manresa per continuar-hi després de l’ascens, Trias va ser cobejat a l’estiu per equips de superior categoria i en aquest sentit, va rebre propostes del Guipúscoa (ACB) i el Força Lleida (LEB Or). Les va rebutjar ja que, amb 38 anys, no volia allunyar-se de la seva família. “No ho veia, el cos no m’ho demanava”, va exposar el gironí, acompanyat dels seus pares i la seva germana Mònica en la presentació. En la decisió final d’acceptar el repte del Bàsquet Girona, hi ha tingut un paper rellevant el seu president, Marc Gasol, que ha insistit reiteradament fins a convèncer-lo. “Ell ha fet que la il·lusió pel projecte m’anés creixent cada cop més i avui sigui aquí”, va dir Trias, que coneix a la perfecció tota la plantilla perquè fa setmanes que s’exercita sota les ordres de Quim Costa.

El factor sentimental hi ha jugat el seu paper, també. Format a les categories del CB Girona, tornarà a jugar per un club de la seva ciutat tretze anys després –l’últim cop va ser el tram final del curs 2004/05– i quan enfila ja la recta final de la seva carrera esportiva. “Soc patriota de la meva ciutat i estic veient que la gent fa esforços perquè l’equip creixi. Per què no fer-ho jo, que soc d’aquí? A hores d’ara, encara quan entro per la porta de Fontajau, se’m posa la pell de gallina i recordo aquell noiet que tot just començava fa molts anys. Com abans, tinc màxima il·lusió.”El rolTrias assumeix amb naturalitat el paper de líder a la pista i al vestidor, que se li pressuposa per palmarès i experiència: “Vinc per dominar, per ser important. No tan sols pel rendiment a la pista, sinó perquè puc ajudar els joves a créixer. Crec que, amb tota la meva experiència, els puc donar un cop de mà.” Sobre si Quim Costa li havia demanat alguna cosa en especial, va explicar: “La veritat és que hem parlat poc del meu paper. El que volien tant ell com Marc [Gasol] era que, si acceptava, ho fes amb la màxima motivació, i això és el que he fet. Ens coneixem i saben a la perfecció tot el que puc aportar.”

Més enllà de l’aspecte esportiu, el club també pot agafar embranzida socialment perquè el fitxatge ha generat expectació, tant a àmbit mediàtic com de seguidors. “La veritat és que estic content pel ressò que s’ha generat, sobretot per al club. L’ajudarà a créixer. En les xarxes socials he rebut molts missatges bonics, emotius. A tothom li agrada sentir-se estimat i el que vull és tornar-ho amb esforç i victòries, que és del que es tracta en l’esport professional”, va concloure.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 21-11-2018, Pàgina 14

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1506871-l-ambicio-es-maxima.html